

Je naozaj cnosťou masovo prijímať nekresťanských migrantov?

Matej Gavlák

7. októbra 2021 ✝ Spoločnosť

Minulý týždeň sme priniesli správu, že premiéri Česka, Poľska, Maďarska, Srbska a Slovinska – pozvaný slovenský zástupca neprišiel – podpísali spoločnú deklaráciu, v ktorej sa hovorí, že „*migrácia by nemala byť považovaná za hlavný nástroj riešenia demografických výziev*“.¹ Je to o to obdivuhodnejšie, že žijeme v dobe, kedy migráciu už na Západe nepretláčajú iba liberálne médiá, ale aj mnohí cirkevní predstavitelia. V Spojených štátoch sú to najmä katolícki biskupi, ktorí už roky od štátu dostávajú milióny za to, že „sa starajú o migrantov“, čiže pre nich je to nezanedbateľná položka v ich rozpočtoch.

Zdroj: sovereignwales.files.wordpress.com

Tento pochybný trend už niektoré hlasy začínajú vyzdvihovať aj na Slovensku, viď článok *Slovo kňaza: migranti nie sú hrozba, ale jedinečná príležitosť*.² Autor kňaz Šaškovič sa nás snaží presvedčiť, že treba zmeniť postoj k migrácii. Jedným z jeho argumentov je to, že „*téma migrácie je pápežovi Františkovi blízka*“ (ako naše médiá často uvádzajú). Otec Šaškovič by si v tomto zrejme výborne rozumel aj s „teológom“ Michalom Havranom, ktorého progresívne názory pri strete s realitou sa rozpadávajú na prach. Viď článok *Prospeje multikulturalizmus Slovensku? Francúzsko bez ružových okuliarov Michala Havrana*.

Ako ukazuje 32-ročný francúzsky katolícky apologéta a otec troch detí, Julien Langella vo svojej knihe *Catholic and Identitarian: from Protest to Reconquest*,³ prijímať nekresťanských migrantov nebolo nikdy kresťanskou cnosťou.

Na Boží obraz stvoreni

Julien argumentuje tým, že Boh stvoril nielen ľudí, ale aj národy a etniká „*na svoj obraz*“ a podľa toho „*ako sa Jemu páčilo*“. Národy teda nepatria „samy sebe“, ale Bohu a podľa toho je ich povinnosťou voči Stvoriteľovi aj konať. Ľudská komunita vlastne ani nemôže dlhodobo žiť bez Boha, rovnako ako nemôže žiť bez svojej etno-kultúrnej homogenity, do ktorej ju Boh zasadil. To je dôvod, prečo sa africkí migranti neasimilovali do francúzskej kultúry – ako je dnes už úplne zrejmé už aj u nás na Slovensku –, ale „*priviezli*

Afriku so sebou do Francúzska“.

Každý národ je jedinečný podľa predstáv Najvyššieho a má tiež svoju Bohom stanovenú úlohu („*stredná Európa bola odjakživa hradbou proti militantnému islamu z Východu*“). Každý národ má ako výraz svojej jedinečnosti svojho vlastného patróna. Vo Francúzsku je to Jana z Arku, v Anglicku sv. Juraj, na Slovensku Panna Mária Sedembolestná. Národ si však nemožno predstavovať len ako ľudí zdieľajúcich tú istú kultúru, rovnaký jazyk a rovnaký životný priestor. Julien píše:

„Patriotizmus nachádzame už vo štvrtom prikázaní: „Ctiť si budeš otca svojho i matku svoju“... nemožno (teda) milovať každého rovnako. Svätý Augustín hovorí: „Nemôžeš byť užitočný každému, preto musíš mať zvlášť starostlivosť o tých, ktorí... sú k tebe zviazaní bližšie svojím osudom“... Od lásky k rodičom prechádzame logicky k láske ku krajanom a národu.“

Julien svoju myšlienku zakončuje: *„Čo iného teda je rodná vlasť, ak nie rozľahlejšia rodina?“*

Autor uvádza, že rodné Provensálsko, potom Francúzsko a nakoniec Európu vníma ako jeden kultúrny okruh založený na kresťanskom svetonázore. Človek nemusí byť ani veriaci, ale zachováva si isté kultúrne zvyklosti („*Vietnamskí katolíci sú iní, ako všetci ostatní Vietnamci*“). Je preto našou povinnosťou chrániť a brániť tento náš kultúrny okruh, túto našu rozľahlejšiu rodinu – s otcom nemusíme súhlasiť, ale stojíme za ním už preto, že je to náš otec, ktorého sme si síce sami nevybrali, ale ktorého nám dal Boh. Ako hovorí svätý Pavol v liste Timotejovi:

„Veď kto sa nestará o svojich, najmä o domácich, zaprel vieru a je horší ako neveriaci.“ (1Tim, 5–8)

Migrácia - globalistická pseudoideológia

Moderný migračný proces, kedy sa časť etnika vezme a ide žiť niekam úplne inam, vníma autor ako formu globalizácie podobnú genderideológii. Cieľom migračného procesu je *„vykoreniť ľudí z miesta, z ktorého pochádzajú, aby sa mohli rozriediť v multikultúrnom hrnci a vytvoriť nového človeka“* – človeka bez kultúry, morálky, náboženstva, tzv. „svetoobčana“. Autor pokračuje:

„Multikultúrna ideológia je rovnaká, ako genderideológia – v podstate hovorí, že každý človek si môže vybrať svoju vlastnú identitu bez toho, žeby sa do úvahy bral jeho pôvod, alebo kultúra.“

„Moja identita už nie je zdedená, ale bude ovocím mojej izolovanej vôle, ktorú si môžem kedykoľvek nanovo zdefinovať.“

Multikultúrna ideológia teda podobne ako genderideológia vo svojej podstate zapiera Boha, ktorý stvoril človeka podľa toho, ako sa Jemu páčilo a kam sa Jemu páčilo. Človek si však nemôže vybrať svoj pôvod (rovnako ako si nemôže vybrať svoje pohlavie), ten mu bol daný vyššou mocou a človek podľa toho aj podvedome koná. Odmietnutie Boha ide ruka v ruku s odmietnutím vlastnej domoviny – a je to forma globalistickej herézy.

Multikultúrna ideológia je v príkrom rozpore s tým, čo celé tisícročia činila a vyučovala katolícka Cirkev. Tá síce šla ohlasovať Krista do celého sveta, ale vždy bez toho, žeby kultúry menila. *„V Cirkvi sme zjednotení,“* uvádza Julien, *„ale bez toho, žeby sme sa miešali navzájom.“* A pokračuje: *„Národy*

vnímam ako veľkú Božiu mozaiku – každý dielik má svoje pevne stanovené miesto. Keď sa však dielik snažíte napasovať niekam inam, celú mozaiku tým ničíte.“ Kniha obsahuje aj výrok pápeža Pia XI., ktorý v roku 1922 vyhlásil:

„... táto láska svojej domoviny a svojej rasy (je) mocným zdrojom mnohých cností a skutkov heroizmu, keď je riadená kresťanstvom.“⁴

Veľká výmena

Hoci nám v „telkách“ neustále rozprávajú, aké sú migrácie v dejinách „bežné“, vedecké skúmanie francúzskeho etnika jednoznačne dokázalo, že toto etnikum bolo po celé stáročia, ak nie tisícročia, nemenné. To isté platí, samozrejme, aj o slovenskom etniku na Slovensku – Slovania tu žijú nepretržite od nejakého 6. storočia a k žiadnej „prirodzenej výmene“ nikdy doposiaľ nedošlo. Aj keď čoskoro môžeme byť etnicky rovnako ohrození ako sú dnes Francúzi.

„Imigrácia vo Francúzsku dnes dosahuje kataklizmatické rozmery,“ píše Julien. „Keby sa toto dialo v opačnom garde (z Európy do Afriky), už by to nebolo nazývané „rôznorodosť“, ale „kolonizácia“.“ Keby sa toto dialo skôr v minulosti, dnes by už Európa nebola jedinečným kontinentom, ale „predĺženou časťou Ázie“.

To, čo sa dnes vo Francúzsku deje, nesie polooficiálny názov „Veľká výmena“. Spisovateľ Renaud Camus ju charakterizoval ako *„zmiznutie pôvodnej populácie v prospech masy cudzincov a to len v rámci jednej, či dvoch generácií“*.⁵ Tieto vyhliadky vôbec nie sú nereálne. Deje sa a dokonca je oslavovaná. Joe Biden ešte ako Obamov viceprezident v roku 2015 vyhlásil:

„... (bude tu) nezastaviteľný prúd migrantov... Ľudia ako ja, ktorí sú európskeho pôvodu, budú v roku 2017 v USA po prvýkrát absolútnou minoritou. Absolútnou minoritou. Menej ako 50 % ľudí v Amerike... To (však) nie je zlá vec. To je zdrojom našej sily.“⁶

O Amerike sa hovorí, že bude tak dlho Amerikou, pokiaľ sa jej obyvatelia budú „cítiť“ Američanmi. Niečo také tvrdí aj Julien: so zánikom pôvodného etnika Francúzska zanikne aj samotné Francúzsko. Hovorí, že spoločné dobro a pokoj národa sú lepšie ako diverzita a že tam, kde prichádza cudzie – zväčša moslimské – etnikum, odtiaľ pôvodné európske uteká. Píše:

„Na východe Osla, hlavného mesta Nórska, je 97 % všetkých študentov imigrantského pôvodu. Aký to rozdiel oproti západu Osla, kde je to iba 5 %... môžete rušiť hranice, koľko len chcete, ale etnické hranice budú existovať vždy.“

Európske veľkomestá sa môžu čoskoro podobáť na tie americké – polovica nebielych a len polovica pôvodných obyvateľov. Francúzska vláda už dokonca spustila program „repatriácie“ migrantov aj do francúzskych dedín. Kniha tiež cituje slová kardinála Saraha, ktorý nič nezakrýval: *„Ste cieľom invázie ľudí z iných kultúr, ktorí vás napokon predčia v počtoch a úplne zmenia vašu kultúru, vaše zvyklosti, vaše hodnoty.“⁷*

Podobne varoval aj arcibiskup Mosulu v Iraku: *„Naše utrpenie je predobrazom toho, čo čaká vás, európskych a západných kresťanov. V blízkej budúcnosti budete aj vy trpieť... Musíte urobiť odvážne a ťažké rozhodnutia vrátane toho, ísť proti princípom... Ak si toto rýchlo neuvedomíte, padnete do rúk nepriateľa, ktorého ste privítali vo vašom dome.“⁸*

Julien Langella sa preto pýta, či by práve kresťania nemali byť tými prvými, kto začne bojovať proti tejto „Babylonskej veži“. Ale prvým krokom je povedať si pravdu: masovo prijímať nekresťanských migrantov naozaj nie je kresťanskou cnosťou, ale samovraždou. Brániť svoju rodinu, svoj národ a svoju vlasť – to je odveká katolícka cnosť, preto ešte ako národ existujeme po toľkých stáročiach.

1 <http://christianitas.sk/premieri-ceska-polska-madarska-srbska-a-slovinska-podpisali-deklaraciju-o-migracii-a-rodine-kde-bolo-slovensko/>

2 <https://svetkrestanstva.postoj.sk/88972/migranti-nie-su-hrozba-ale-jedinecna-prilezitost>

3 https://www.amazon.com/Catholic-Identitarian-Reconquest-Julien-Langella-ebook/dp/B08BN36ZZ5/ref=tmm_kin_swatch_0?_encoding=UTF8&qid=&sr=

4 Str. 50.

5 Str. 17.

6 https://www.youtube.com/watch?v=Z_OiFBJPWoY (1:30)

7 Str. 126.

8 Str. 128.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/je-naozaj-cnostou-masovo-prijimat-nekrestanskych-migrantov/>